

[Morten Lange.]

i mange offentlige bygninger; der er rigelig basis derfor. Men det kan vi snakke om. Det kan jo også ske, at vi kan presse den højtærede minister til at tale med sin kollega finansministeren om at få lov til at gå lidt videre, end lovforslaget går.

Endelig til sidst lidt om lovforslagets titel. Jeg er vældig glad for, at vi kommer af med navnet Eckersberg-Thorvaldsenfondet; det er næsten ikke til at udtale. Det lyder sikkert vældig fint, hvis man får støtte af det. Men det forekommer mig, at det kan vi roligt se bort fra, det kan vi roligt ofre for at få støtten samlet under én lov. Dog er jeg ikke så forfærdelig glad for den titel, som nu foreslås: statens almindelige kunstfond. „Almindelig“ er et tvetydigt ord. Jeg ved godt, hvad ministeren har tænkt; men det er jo sådan, at vi på dansk — når vi endelig skal tale om det — ikke skelner mellem vulgaris og communis, og det forekommer mig, at dette lovforslag bestemt ikke er for vulgaris, men måske for communis. Det forekommer mig, at vi må kunne finde en lidt mere velklingende titel til en lov, der omhandler noget så specielt og samtidig noget så alment som kunst.

Birthe Wettlesen: Man må lade den højtærede minister for kulturelle anliggender, at han rider hurtigt. Den 7. januar 1962 fremsatte ministeren lovforslag om at forhøje statens kunstfond fra 700.000 kr. til 1,5 mill. kr. og Eckersberg-Thorvaldsenfondet fra 75.000 kr. til 200.000 kr. og fik lovforslaget vedtaget. Det var en forøgelse på 925.000 kr. eller mere end 100 pct. Kun 2 år senere anser den højtærede minister en ny forøgelse for nødvendig, også denne gang på mere end 100 pct. af de hidtidige midler, nemlig en forøgelse på mere end 2 mill. kr. til i alt 4 mill. kr. Om dette nu skyldes manglende forudseenhed hos den højtærede minister eller muligvis er et led i en tilvænningsproces tilrettelagt af den højtærede minister, skal jeg ikke kunne afgøre. Men det forekommer mig unægtelig ikke rationelt med så korte mellemrum at fremsætte lovforslag dækkende de samme områder.

Som jeg tidligere har givet udtryk for i det høje ting, er mit parti imod oprettelsen

af en fond, der bl. a., jfr. lovforslagets § 2, har til formål at afholde udgifter til billedkunstnerisk udsmykning af statens bygninger og anlæg samt ydelse af tilskud til udsmykning af kommunale bygninger. Det er ret og rimeligt, at der ved statens og kommunernes byggeri som ved byggeri i øvrigt anvendes et passende beløb til udsmykning. Hvor store beløbene skal være, må imidlertid hænge nøje sammen med det enkelte bygningsværk, og pengene til udsmykning bør bevilges i forbindelse med hver enkelt byggesag.

Dette formål alene retfærdiggør således ikke efter vor opfattelse oprettelsen af en særlig kunstfond. Andre i lovforslagets § 2 opregnede formål er i højere grad direkte støtteforanstaltninger for kunstnere og disses efterladte og svarer således til det hidtidige Eckersberg-Thorvaldsenfond. Vi erkender, som jeg også har sagt det tidligere, at der er et vist behov for en sådan understøttelse, både til ældre, veltjente kunstnere og disses efterladte og til talentfulde unge, og vi vil ikke umiddelbart afvise ideen med 3-årige stipendier til unge talenter, der har gjort sig fortjent til det.

Sådanne mere direkte støtteforanstaltninger har hidtil i et vist omfang været omfattet af loven om Eckersberg-Thorvaldsenfondet, som nu er opslugt af det nye lovforslag om statens almindelige kunstfond. Det finder vi ikke rimeligt. Loven om Eckersberg-Thorvaldsenfondet bør bevares, måske i ændret form. Loven om statens kunstfond kan vi undvære.

I øvrigt finder vi, at den bedste form for statsstøtte til kunstnerne er den indirekte i form af køb af kunstværker, enten i forbindelse med udsmykning af bygninger og anlæg eller som bevillinger i hvert enkelt tilfælde eller ved statens støtte til kunstmuseerne — en støtte, som de uafhængige er gået ind for — sådan at kunstmuseerne får et rimeligt beløb til at købe kunst for. Med hensyn til forfatterne ville det være en indirekte og en god indirekte hjælp at ophæve omsætningsafgiften på bøger. Det ville uden tvivl stimulere bogsalget og derigennem give forfatterne bedre kår.

Vi mener i det hele taget, at den velstandsstigning, som den højtærede minister omtaler, vil manifestere sig i befolkningens